

[Chr. Christensen.]

Det, der kalder mig op her, er først og fremmest ministerens spørgsmål, om det er rimeligt, at ministeren og embedsmændene skulle læse manuskripterne, og om man i visse tilfælde skulle være nødt til at oversende manuskripterne til udenrigsministeren, for at han kunne se på dem. Og så kom bemærkningen: »Det minder mig om 1930erne«. Jeg tror det er meget væsentligt, at ministeren her skelner. Hvis forslaget gik ud på, at ministeren skulle kontrollere befolkningens ret til at producere den kunst og de film, de ønskede at producere, ja, så var sammenligningen måske nok relevant. Men der er jo ingen her, der vil anfægte friheden. Enhver har ret til at producere den kunst og de film, de har lyst til, inden for lovens rammer og inden for de enkeltes økonomiske muligheder. Men her drejer det sig om en kunst, der – med et måske lidt forkert udtryk – »betales« af det offentlige på befolkningens vegne. I tilfælde af fejltagelser her må befolkningen have krav på, at der er én, der har ansvaret for en sådan fejltagelse. Det er egentlig det, der er baggrunden for, at vi beder ministeren om at tage sig på at være denne ankeinstans.

Fuglsang (DKP):

Hr. Ninn-Hansen inddrog spørgsmålet om mit forhold til de socialistiske lande og kunstens betæelser i de socialistiske lande. Det er jo ingen hemmelighed, at som kommunist følger jeg med stor og også positiv interesse udviklingen i de socialistiske lande, og jeg mener for øvrigt også, at de på kunstens område er nået ganske langt, at de i et omfang, som man ikke kender i noget kapitalistisk land, virkelig har legemliggjort det at forbinde kunsten med folket. Men det betyder ikke, at vi ganske automatisk – hverken på kunstens eller andre områder – har til hensigt at overføre deres metoder til vores land, til vores kamp, fordi vores betingelser, vores traditioner er helt anderledes. Den linje, jeg har givet udtryk for, er den linje, som er Danmarks kommunistiske partis linje.

Jeg blev stillet spørgsmålet om mit forhold til Thorsen, Baader-Meinhof og Solvognsfilmen, og hr. Poulsgaard mente, at jeg her ikke var helt på linje med, hvad fru Hanne Reintoft havde sagt i fjor. Jo, jeg er helt på linje med fru Hanne Reintoft, og jeg har naturligvis også

læst hendes tale, inden jeg gik herop. Jeg synes ikke om Thorsenfilmen, den er pornografisk, den er en provokation, den træder på ting, som jeg ved er værdifulde og hellige for andre mennesker, og det vil jeg ikke være med til. Jeg mener såmænd heller ikke, at Baader-Meinhof-filmen – efter hvad jeg har læst om den – giver en reel skildring af den kamp, som vi mener måtte føres. Men disse to ting er som sagt undtagelser, og det er vel netop derfor, de fremdrages gang på gang.

Jeg er også enig med fru Hanne Reintoft i, at det, det drejer sig om, er den principielle stilling, som ligger i dette forslag, og her er jeg bange for, som også ministeren gav udtryk for, at selv om det ikke direkte indebærer censur, så kan det indebære noget, der fører hen i retning af censuren. Det er det, jeg mener er farligt. Ministre skifter, og det kan blive farligt. Selv inden for samme parti kan man se modsatte synspunkter. Når man nu f. eks. fremhæver Thosenfilmen, bl. a. formentlig på grund af dens pornografiske indhold, fra konservativ side, så må man dog ikke glemme, at den, der startede den pornografiske bølge i Danmark, det var en konservativ justitsminister.

Litten Hansen (VS):

Jeg synes, det er utroligt, at man bliver ved med at tale om en Baader-Meinhoffilm. Der eksisterer ikke en sådan film, og der er ikke bevilget penge til en sådan film.

»Dejlig er den himmel blå« træder ikke på nogens moralske tær. Når den tages med i puljen af påståede sager, er det udelukkende, fordi den handler om Solvognen og Solvognens aktion, og det er jo meget bekvemt fortsat at holde liv i det. I visse kredse giver det måske også politisk pote.

Hr. Ninn-Hansens eksempel med en film til fremme af nazistisk tankegang, eller hvad det var han sagde, er efter min opfattelse aldeles uden for nummer i denne sammenhæng. Skulle der nemlig opstå en sådan situation, ville det aldrig skyldes filmloven, men fundamentalt ændrede politiske tilstande her i landet, nemlig sådanne tilstande, at folk, der kunne tænkes at ville støtte et sådant projekt, var blevet udnævnt til at administrere loven. Men i en sådan situation ville ministeransvarlighed ikke gavne synderligt, for så ville ministeren formentlig heller ikke gå imod en sådan film.

Til sidst: hvis jeg som kvinde og socialist